

Sygnatura akt VI Ka 548/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 lipca 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale Tomasza Międlara Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2018 r.

sprawy **K. G.** ur. (...) w Z.

syna P. i K.

oskarżonego z art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 19 kwietnia 2018 r. sygnatura akt II K 634/17

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. H. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 548/18

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 13 lipca 2018r.

Sąd Rejonowy w Zabrze wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2018r., w sprawie o sygn. II K 634/17, uznał oskarżonego K. G. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 24 kwietnia 2017r. w Z. kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 15 września 2011r., sygn. akt IX K 2519/10, a utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 1 czerwca 2012r., sygn. akt VI Ka 1183/11 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 23 września 2014r., sygn. akt II K 981/13, oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 8 stycznia 2016r., sygn. akt II K 1378/13, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, tj. występkę z art. 244 kk w brzmieniu sprzed 1 czerwca 2017r. i za to przestępstwo na mocy art. 244 kk skazał go na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy stosowne wynagrodzenie tytułem świadczonej pomocy prawnej oskarżonemu z urzędu, a samego oskarżonego od kosztów sądowych zwolnił.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucając mu rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary polegającą na nieuwzględnieniu wszystkich okoliczności łagodzących przy wymierzeniu oskarżonemu kary, błędnej ocenie prognozy kryminologicznej dotyczącej oskarżonego i w konsekwencji wymierzenie mu rażąco niewspółmiernej kary w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności podczas gdy dla osiągnięcia celów kary wystarczające byłoby jej wymierzenie w najniższym wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności, tym bardziej, że nie istnieje niebezpieczeństwo powrotu do przestępstwa oskarżonego.

W oparciu o powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzenie mu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz o zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Analiza akt sprawy, pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia oraz wywiezionej apelacji doprowadzić musiała do uznania, iż apelacja ta na uwzględnienie nie zasługuje, przez co zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Rozpoznając środek zaskarżenia wniesiony przez obrońcę oskarżonego, w pierwszym rzędzie zbadał Sąd Okręgowy z urzędu prawidłowość ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie stanu faktycznego oraz winy oskarżonego, jak i przyjętej w zaskarżonym orzeczeniu kwalifikacji prawnej, w tym zakresie nie dopatrując się jakichkolwiek uchybień. Poczynione przez Sąd I instancji w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy ustalenia faktyczne uznać należy za trafne, zgodne ze zgromadzonymi i ujawnionymi w toku rozprawy dowodami, które tenże Sąd ocenił w sposób pozostający pod ochroną art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk. Stanowisko swoje Sąd należycie uzasadnił w sposób zgodny z treścią art. 424 kpk. Sąd orzekający nie dopuścił się przy rozpoznawaniu sprawy ani przy wyrokowaniu błędu w ustaleniach faktycznych, a ustalenia te znajdują w zupełności potwierdzenie w zgromadzonych dowodach. Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę nie przekroczył także granic swobodnej oceny dowodów. Przekroczenie takowe może mieć miejsce bowiem wyłącznie w sytuacji, gdy na podstawie prawidłowo zgromadzonych dowodów Sąd poczynił ustalenia faktyczne niezgodne wprost z zebranymi dowodami lub wysnuł z tak zgromadzonych dowodów wnioski sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego bądź też wnioski wyciągnięte z zebranego materiału dowodowego wyprowadzone zostały z bezzasadnym pominięciem dowodów przeciwnych do poczynionych ustaleń, jak również wówczas, gdy bezzasadnie Sąd odmówił wiary określonym dowodom. Tak w niniejszej sprawie się nie stało. Ocena przeprowadzona przez Sąd Rejonowy była wszechstronna i jako obiektywna nie nosi znamion dowolności. Sąd Okręgowy podzielił ustalenia Sądu meriti w zakresie winy oskarżonego, która w okolicznościach niniejszej sprawy nie może budzić wątpliwości. Słusznie ustalił Sąd zatem, że dopuścił się oskarżony popełnienia przypisanego jego osobie przestępstwa.

Wprawdzie winy oskarżonego w wywiezionym środku odwoławczym skarżący nie kwestionował, to jednak kontrolując zaskarżone orzeczenie z urzędu stwierdził Sąd odwoławczy, że zgromadzone w postępowaniu niniejszym dowody nie pozostawiają wątpliwości, iż K. G. dopuścił się przypisanego mu wyrokiem w niniejszej sprawie przestępstwa w sposób opisany w pisemnych motywach orzeczenia. Dowody te, analizowane we wzajemnym powiązaniu, przekonują do wniosku o sprawstwie oskarżonego, a załączone do akt sprawy dokumenty oraz zeznania świadka – funkcjonariusza Policji A. N. - potwierdzają jedynie niezbieżność fakt prowadzenia przez niego samochodu pomimo obowiązującego go zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczonego na okres 5 lat na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 15 września 2011r., w sprawie o sygn. akt IX K 2519/10, zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego na okres 10 lat wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 23 września 2014r., w sprawie o sygn. akt II K 981/13, oraz zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego na okres 5 lat wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 8 stycznia 2016r., w sprawie II K 1378/13. Niewątpliwym jest zatem i też to, że ten środek karny obowiązywał w dacie czynu przypisanego oskarżonemu w

związku z uprzednim pozbawieniem go wolności i opuszczeniem przez oskarżonego zakładu karnego po udzieleniu mu przerwy w odbywaniu poszczególnych kar. W tych okolicznościach wina oskarżonego, jak i przyjęta przez Sąd orzekający kwalifikacja prawna czynu nie mogą budzić żadnych wątpliwości.

Odnosząc się natomiast do zarzutu apelacji, kwestionującej wyłącznie decyzję Sądu o orzeczeniu wobec oskarżonego rażąco surowej kary pozbawienia wolności, stwierdzić trzeba, że w realiach niniejszej sprawy zasadnym jest orzeczenie wobec oskarżonego kary bezwzględnej pozbawienia wolności w wymiarze określonym zaskarżonym wyrokiem.

Zarzut rażącej surowości kary może być zasadny tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk (zob. wyrok SN z dnia 14 XI 1973r., III KR 254/73, OSNPG 1974/3-4/51).

Sąd Rejonowy właściwie ustalił stopień zawinienia oskarżonego i wymierzył mu karę adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, według swojego uznania i w granicach przewidzianych przez ustawę. W pisemnych motywach uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób obszerny i szczegółowy uwzględnił całokształt okoliczności mający wpływ na wymiar kary, biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy jej orzekania. Kara wymierzona oskarżonemu zatem w sposób należyty spełnia swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wypełniając równocześnie wymogi prewencji ogólnej i w zakresie społecznego oddziaływania. Skarżący co prawda wskazuje na postawę oskarżonego i jego przyznanie się do winy, to jednak zdaje się przeceniać wagę tych okoliczności zważywszy na fakt zatrzymania sprawcy do kontroli drogowej gdy ten prowadził pojazd mechaniczny, a więc zatrzymania go niejako na gorącym uczynku. obrońca podkreśla wagę i znaczenie właściwości i warunków osobistych oskarżonego, wskazując na ustabilizowanie jego sytuacji życiowej, tzn. zmianę swojej dotychczasowej postawy poprzez całkowitą abstynencję oraz dostosowanie się do orzeczonego sądownie zakazu. Nadto wskazuje na jego motywację przy popełnieniu przestępstwa, kierować miał on się bowiem jedynie chęcią pomocy znajomej będącej w potrzebie. Podkreśla, iż miał on przejechać jedynie krótki odcinek drogi, by następnie w pierwszym, dogodnym miejscu zjechać i przekazać pojazd właścicielce. Abstrahując od okoliczności zdarzenia, które, wbrew lansowanej wyżej wersji przez skarżącego, wyglądać miały zgoła inaczej, na co wskazują zeznania I. H. i A. N., wcale niepotwierdzające wyводу obrońcy, trzeba stwierdzić, iż dotychczasowa postawa oskarżonego, prezentowana przez niego na przestrzeni wielu lat, wykazuje w sposób jawny lekceważenie dla wyroków sądowych, a tym samym zupełny brak jego autorytetu dla wymiaru sprawiedliwości. Trudno zgodzić się zwłaszcza z apelującym gdy podkreśla zrozumienie przez oskarżonego naganności swojego postępowania, w świetle bowiem kolejnego powrotu do przestępstwa oraz nagminności zachowania w nierespektowaniu uprzednich orzeczeń sądowych trzeba bowiem stwierdzić, że poprzednie kary, mimo orzekania ich w wariantach kar nawet bezwzględnych, nie okazywały się być dostatecznie dolegliwe dla sprawcy, a tym samym nie spełniały wobec niego celów kary. Uwzględniając począwszy od 2003r. wielokrotną karalność oskarżonego za czyny z art. 178a § 1 bądź 4 kk (4 skazania) i z art. 244 kk (10 skazań), w tym w warunkach z art. 64 § 1 kk, popełnienie czynu mu przypisanego w czasie gdy korzystał on z dobrodziejstwa przerwy ze względów zdrowotnych, kara orzeczona przez Sąd Rejonowy, choć surowa, nie może być uznana za karę rażąco niewspółmiernie surową. Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 kpk, zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Tak jednak w niniejszej sprawie się nie stało. W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona oskarżonemu kara 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności bez wątpienia nie jest karą rażąco niewspółmiernie surową, zważywszy na stopień karygodności popełnionego czynu, stopień winy oraz dalszych okoliczności decydujących o wysokości kary, które miał w polu widzenia Sąd orzekający, we właściwy sposób je uwypuklając w pisemnych motywach swojego rozstrzygnięcia.

Słusznie wywodzi także Sąd meriti, że obecnie stawianie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologiczno – społecznej, będącej podstawą warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, nie znajduje

racjonalnych podstaw. Pomijając fakt niemożności zastosowania względem oskarżonego tego środka probacji w związku z obecnym brzmieniem art. 69 § 1 kk, wszak trzeba zważyć na obciążający oskarżonego sposób życia przez popełnieniem tego przestępstwa. Oskarżony mimo młodego wieku był od 1992r. wielokrotnie skazywany za przestępstwa podobne, a także skierowane przeciwko mieniu, działalności instytucji państwowych, wymiarowi sprawiedliwości, wolności czy zdrowiu i życiu człowieka. Pomimo stosowanego względem niego w przeszłości dobrodziejstwa w postaci warunkowego zwolnienia z odbycia reszty kary oraz warunkowego zawieszenia wykonania kary z dużą łatwością powracał na drogę przestępstwa, decydując się na kierowanie pojazdem mimo orzekanych wcześniej w tym przedmiocie zakazów oraz kar najbardziej dolegliwych. Obecnie przypisanego mu przestępstwa dopuścił się mając orzeczony trzykrotnie, czynny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, nadto w czasie korzystania z przerwy w odbyciu kary. O tym, że osoba oskarżonego nie rokuje na poprawę bez odpowiednio surowego potraktowania przekonuje zatem wielokrotna uprzednia karalność oskarżonego, w tym także za czyny z art. 244 kk, łatwość w powracaniu na drogę przestępczą, obrazując ogólne negatywne nastawienie oskarżonego do obowiązku przestrzegania reguł porządku prawnego. Dotychczasowa postawa oskarżonego pozwala zatem na wykluczenie hipotezy o incydentalnym charakterze czynu oskarżonego i przekonuje o konieczności orzeczenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze. Instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary może być stosowana jedynie wtedy, gdy jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżeniu powrotowi do przestępstwa. W ocenie Sądu odwoławczego powyższe przesłanki nie są spełnione w odniesieniu do oskarżonego. Orzeczona kara, nie przekraczając stopnia winy oskarżonego i będąc adekwatną do ustalonego znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu, poprzez jej realną dolegliwość ma daleko większe szanse wywołać u oskarżonego, jeśli nie szacunek, to przynajmniej respekt dla porządku prawnego, a przez to skłonić go w przyszłości do zaniechania popełniania kolejnych przestępstw, przynajmniej z obawy przed poznaną dolegliwością grożącej kary.

W tych realiach podnoszone przez obrońcę w apelacji okoliczności zaistnienia quasi stanu wyższej konieczności po stronie oskarżonego, zupełnie niezajdujące potwierdzenia w materiale dowodowym i nie zasługujące w żadnym stopniu na aprobatę, nie są w stanie zmienić negatywnego obrazu jego osoby i oceny, że orzeczona być winna wobec niego za przypisane mu zaskarżonym wyrokiem przestępstwo przeciwko wymiarowi sprawiedliwości kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Nie sposób zatem wobec wskazanych wyżej okoliczności uznać za zasadną pozytywną prognozę kryminologiczną wobec oskarżonego.

Inna niż pozbawienie wolności orzeczona bez warunkowego zawieszenia jego wykonania kara nie jest w stanie osiągnąć celów kary. Orzeczona kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania zatem spełnia zatem wymogi dyrektywy z art. 58 § 1 kk, nie narusza nadto zasad wymiaru kary sformułowanych w art. 53 kk oraz zasad odnoszących się do możliwości warunkowego zawieszenia jej wykonania opisanych w przepisie art. 69 kk w brzmieniu po dniu 1 lipca 2015r.

Apelacja, w której domagał się skarżący orzeczenia wobec oskarżonego łagodniejszej kary pozbawienia wolności na uwzględnienie zatem nie zasługiwała.

Kierując się wskazanymi w niniejszym uzasadnieniu powodami Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok zatem utrzymał w mocy; nie znalazł podstaw do kwestionowania trafności zaskarżonego wyroku w zakresie ustalonego stanu faktycznego i przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów, kwalifikacji prawnej, ani - co za tym idzie - rozstrzygnięcia o winie oskarżonego, jak również o karze.

W pkt 2 wyroku zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy stosowne wynagrodzenie, zwalniając oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.